

издигне ты къмъ него очи-тѣ, кои-то бѣхъ при-
крыты съ гѣсты клѣпкы.

— О, голѣмъ ꙗ художник-атъ, кой-то ꙗ
излѣпилъ такъвъ чуденъ ликъ, рече той най
напоконъ, нѣма подобенъ и помежду боговы-тѣ.
Той ꙗ прѣдалъ ней хубость, але не и' ꙗ далъ
животь.

— Никогы твореник-то на земны-атъ ху-
дожникъ не може да ся уподоби съ твореник-
то на Небесны-атъ Художникъ, кой-то ꙗ далъ
на нашъ свѣтлъ царкыиъ нерукотвориъ, не-
описанъ хубость, каза Обрень.

— Срѣдце-то ти и хытры-атъ художникъ
польстели сте на вашъ-тж царкыиъ, какъ-то
и грѣцкы-атъ художникъ польсти на майкж
ми, и старость-тж и' превърнж въ младость.

— Ты, Великы Княже, не си видѣлъ Рай-
иъ, отговори Обрень, и доде ꙗ не видишь, ты
и не знаишь женскж хубость, какъ-то и азъ не
знаиэхъ величество и хубость мжжескж, доде
очи-тѣ ми не ся удостоихъ да видѣтъ твоѣ-
то свѣтло лице.

— А къде ꙗ царкыиъ Райна? поныта Свя-
тославъ, тука ли ꙗ, или на Цариградъ при
братии-та си?